

Oud-Bussumer Molenaar (75) debuteert als schrijver

„Die dekens had ik zo verkocht, maar een boek is anders”

GOOI- en EEMLANDER
23 september
1986

(Van onze verslaggever
Wim van der Wijk)

BUSSUM — Oud-Bussumer Ben Molenaar werkte 37 jaar bij de Twentse Textiel Maatschappij TETEM in Enschede. Hij was hoofd-vertegenwoordiger binnenland op het verkoopbureau in Amsterdam en moest er elk jaar voor zorgen dat er 300.000 dekens werden verkocht.

Onlangs, inmiddels 75 jaar oud geworden en Bussum na 37 jaar als woonplaats verruild te hebben voor Eindhoven, debuteerde hij als schrijver met de romantische thriller, zoals hij het werk zelf noemt, „Houten hotel aan de Plansee”. Als ondertitel kreeg het boek „Textielmachines en misdaad” mee. Als het bij uitgeverij Helmond in een eerste oplage van drieduizend exemplaren uitgegeven boek slaagt, dan volgen er mogelijk andere afleveringen uit een serie textielromans.

Molenaar: „Ik ben momenteel bezig met een tweede boek, dat is voor de helft klaar”. De belangstelling voor z'n eerste boek is redelijk, maar Molenaars optimistische ver-

wachting dat een boek zich net zo makkelijk zou laten verkopen als een deken is niet uitgekomen, vertelt hij met een glimlach. „Die driehonderd duizend dekens had ik zo verkocht in een jaar, maar met een boek is het toch even anders”.

In 1969 ging TETEM failliet. Het bedrijf werd overgenomen, maar de nieuwe eigenaar had voor de toen 59-jarige Molenaar geen plaats meer. Molenaar vestigde zich als zelfstandig agent van enkele buitenlandse textielondernemingen in Amsterdam en bleef tot z'n zeventigste werken. Min of meer gedwongen, want het faillissement van TETEM had tot gevolg dat de helft van zijn pensioen was wegge gevallen. Een vijf jaar slepende procedure kon daar niets aan veranderen.

Geen rancune

„Maar ik heb het boek beslist niet uit rancune geschreven”, stelt Molenaar nadrukkelijk. Schrijven deed hij al geruime tijd als een soort hobby. Op z'n 65e begon hij met het schrijven van wat z'n eerste boek zou moeten worden. Het eerste contact met een uitgever leidde niet tot

een contract. „Die uitgever wees mij op de noodzaak van de aanwezigheid van ruwe sex en grof geweld en daar heb ik het niet zo op begrepen”.

Zoontjes

De uitgetikte tekst rijpte een aantal jaren in de kast, tot Molenaar vorig jaar besloot een nieuwe poging te doen om het boek uit te geven en bij Helmond lukte het. Het verhaal is geheel verzonnen, vertelt de auteur. Uiteraard put Molenaar uit zijn jarenlange werkervaring in de textiel en de lezer wordt inzicht geboden in de ondergang van de ooit zo machtige Nederlandse textielondernemingen in Twente.

Volgens hem was deze neergang te wijten aan het gebrek aan goede managers, vooral na de oorlog toen er ingespeeld moest worden op nieuwe marktsituaties. Het noodzakelijk inzicht ontbrak in veel familiebedrijven. „Het waren familiebedrijven, waar zoontjes, neefjes en kleinzoons op belangrijke functies waren beland, zonder dat ze altijd over voldoende capaciteiten beschikten”.

Het verhaal speelt zich voor een groot deel af in Oostenrijk, waar Ellie Santinga, weduwe van een jonge textielabrikant bij toeval aan de Plansee een Nederlandse inspecteur van politie ontmoet, die net in Oostenrijk een internationale schilderijen-zwendel heeft opgelost.

Het leven van Ellie Santinga wordt bedreigd. Ze staat namelijk

op het punt te ontdekken dat er is geknoeid met de levering van textielmachines, waarmee het bedrijf van haar tijdens een jachtpartij doodgeschoten man voor drie ton is benadeeld. De inspecteur besluit z'n verdiende vakantie eraan te geven en neemt het onderzoek zelf in handen. Tussen hem en de textielweduwe ontstaat een romance. Met name

in de dialogen tussen dit tweetal geeft Molenaar blijk van zijn kennis van de textielindustrie.

„De textiel” heeft Molenaar danig in beslag genomen. Z'n werk beheerste z'n leven. „Ik droom er nu ook nog vaak van, dat ik weer met dekens op stap moet... Het schrijven erover werkt misschien als een soort geneesmiddel”.